

MOJ JUNIOR IN NJEGOVIH 50 LET

Avtor: Jožica Kirbiš

Toplo sonce je obsijalo majhno vas pod Ptujsko Goro na Štajerskem, ko je prispel na naše dvorišče nov družinski član DKW JUNIOR de luxe. S tem imenom se zelo ponaša, ker je predhodnik znamenitega audi-ja, bil je naš, ni še bil čisto moj, pisan, odet v več barv, ni posivel, ampak porjavel, kar ohranjenemu starodobniku pod kozolcem tudi pristaja. Junior se mi je zdel zelo lep, žlahten, damski, pa čeprav potreben temeljite prenove. Avto je bil razstavljen od prvega do zadnjega vijaka, mali in veliki deli z motorjem, ki ima pri starodobnikih posebno mesto. Za obnovo je bilo potrebnih veliko delovnih ur in potrpljenja, povezanega s kakšnim čudnim besednim zakladom za umiranje, preden je lahko veselo zapeljal po cestah, po hribih in dolinah, kjer potekajo srečanja v vsej svoji lepoti.

Mnogo let nazaj so bili DKW-ji uvrščeni med elegantna gosposka vozila, povedo lastniki teh limuzin, ki so jih nove vozili pred petdesetimi leti. Zato so z veseljem opravili kakšen prevoz pri raznih družinskih dogodkih vesele narave, če so jih povabili prijatelji, sosedi ali znanci, ki so potrebovali pomoč. V tistih časih namreč ni bilo avta v vsaki vasi, hodili so peš ali so se peljali z vozom. Tisti, ki so bili naprednejši ali bolj premožni, pa so imeli lincer, to je bil kratki voz-ek za štiri potnike in furmana, ki je vodil konjsko vprego. S tem vozilom so tudi opravljali razne usluge. Bil je okrašen, leseni deli lepo izrezljani, naslonjala in sedeži pa usnjeni, tapetniško obdelani.

V časih, ki so daleč za nami, si preprosti ljudje niso mogli kupiti avta, zato so naši dedki in pradedki znali ceniti svoje limuzine, kot so jim rekli, do njih so bili spoštljivi. Ceste so bile slabe, makadamske, polne peska in kamenja, pa kljub temu so se vozila do neke mere ohranila. Ljubitelji staromodna vozila naličimo in se z njimi ponosno popeljemo, jih imamo za svoje, saj si vsi, ki se zanje trudimo, želimo, da se kulturna prevozna dediščina prenese v nove rodove.

V veliko veselje mi je, da lahko še danes vozim avto, ki je bil izdelan in sestavljen v maju leta 1962 v Nemčiji in si je v maju leta 2012 privozil častitljivih petdeset (zlatih) let. Voziva se po Sloveniji in tujini, kjer prirejajo razna srečanja, tam se skupaj poveseimo čez dan ali še dalje v noč ali pa sva v svojem klubu AMK Classic Slovenska Bistrica, kjer se srečujemo člani kluba vsaj enkrat mesečno. V naših prostorih je zelo domače in prijetno vzdušje, malo se pohvalimo, kaj ima kdo, česa se mora znebiti, kaj bo kdo kupil, kaj kdo potrebuje. Priredimo tudi vseslovensko srečanje in starodobni sejem, kjer lahko obiskovalci najdejo razne dele ali cela vozila.

Mojemu starodobniku želim še mnogo prevoženih poti, da bo še dolgo med nami, da mu ne bo prevročje, žejen zagotovo pa ne bo, saj vedno vozi s seboj sodček mešanice (vina in piva). Pa srečno na pot!

